Ми тиняємося по стоянці біля стадіону «Доджер». Раян знову забув, де ми поставили машину. Я йому торочу, що ми запаркувалися в секції «С», але він мені не вірить.

— Та ні, — удесяте повторює. — Я точно пам'ятаю, що ми звертали праворуч.

Темно хоч в око стрель. Доріжку лише подекуди освітлюють ліхтарі у вигляді велетенських бейсбольних м'ячів. Коли ми паркувалися, я бачила перед собою табличку «С».

— Пам'ять тебе підводить, — сичу різким роздратованим тоном.

Ми вже бозна-скільки тут бродимо, а я ненавиджу натовп і хаос, такі характерні для «Доджер». Добре, що влітку вечори теплі, проте вже десята, уболівальники масово покидають трибуни й розтікаються по домівках, а ми вдвох пробиваємося крізь море біло-синіх футболок. Це триває добрих двадцять хвилин.

— Не підводить, — не озираючись, огризається Раян. — Це в тебе пам'ять дірява.

— Ага, он воно що, — дратуюся, дрібочучи далеко позаду. — По-твоєму, якщо я вранці не могла знайти ключі, то це означає, що я ідіотка?

Він пригальмовує, обертається й дивиться прямо на мене. Користуючись нагодою, я намагаюся його наздогнати. Парковка розташована на схилі, а я ходжу повільно.

— Так, Лорен, я сказав, що ти ідіотка. Саме це.

— Але ж так і було! Ти сказав, що, на відміну від мене, часто користуєшся мізками.

— Просто допоможи мені знайти ту довбану машину, і ми нарешті поїдемо додому.

Я мовчу. Тихо йду за Раяном. З кожним кроком ми дедалі більше віддаляємося від секції «С».

Аж дивно, що йому так кортить додому. Там нічим не краще. Така фігня триває вже кілька місяців.

Раян ходить широкими концентричними колами, то підіймаючись, то спускаючись схилами автостоянки довкола стадіону. Я дрібочу за ним, намагаюся не відставати. Ми обоє мовчимо. Я думаю про те, як сильно мені хочеться накричати на нього. І як сильно мені хотілося кричати на нього вчора. І як мені хотітиметься кричати на нього завтра. Упевнена, у нього те саме на гадці. Однак ми не випускаємо ні пари з уст. Хай що крутиться в кожного з нас у голові, ніхто не порушує цієї напруженої тиші. Останнім часом вечорами й на вихідних між нами висить ця напруга, напруга, розрядити яку здатні лише «на добраніч» і «бувай».

Коли основна маса народу вже роз'їхалася, шукати стає легше. Парковка напівпорожня.

— Онде! — радше сам собі буркає Раян.

Я встигаю простежити за його поглядом. Дійсно, онде вона, наша маленька чорна «хонда».

Посеред секції «С».

Я осміхаюся. Це не усмішка, а вищир.

Раян теж осміхається. Але то не усмішка, а вищир.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ОДИНАДЦЯТЬ З ПОЛОВИНОЮ РОКІВ ТОМУ

Усе почалося на другому курсі. На першому друзів я не мала. УКЛА — Університет Каліфорнії в Лос-Анджелесі — не поспішав прийняти мене в свої обійми, на що я розраховувала під час вступу. Мені важко було знайомитися з новими людьми. Майже щовихідних я їздила додому, до рідних. Ну, якщо чесно, я їздила додому, щоб побачитися з молодшою сестрою, Рейчел. Мама й менший брат, Чарлі, були на другому місці. Рейчел знала про мене все на світі. Ми були нерозлийвода. Це за нею я скучала, на самоті обідаючи в університетській їдальні (а на самоті я там обідала значно частіше, ніж мені хотілося б визнавати).

Чомусь у дев'ятнадцять років я була набагато скромнішою і сором'язливішою, ніж у сімнадцять, коли закінчила школу з найкращими в класі оцінками. На випускному я підписала стільки альбомів, що в мене руку судомило. Поки я вчилася на першому курсі, мама частенько запитувала, чи не хочу я перевестися, мовляв, це нормально, ніяка не трагедія. Але я не хотіла. Мені подобався мій університет.

— Я просто ще не знайшла своєї стихії, — щоразу запевняла я. — Та нічого, колись знайду.

І таки знайшла, коли влаштувалася на роботу у відділ кореспонденції, своєрідний університетський поштамт. На нічних змінах ми працювали по двоє-троє. У маленьких групах я вміла виділятися. Коли не треба було волати на все горло, щоб тебе почули, я нарешті розкрилася.

За ті кілька місяців познайомилася з купою народу. Багато з ким подружилася. З'явилися якісь симпатії, взаємні й не дуже. А коли на Різдво ми всі роз'їхалися по домівках, мені кортіло, щоб канікули скоріше закінчилися, — аж так сильно я скучила за друзями з університету.

У другому семестрі в мене змінився розклад. Деякі предмети читали в корпусах, де я за півтора року ні разу не бувала. А ще я записалася на факультатив із психології, бо мала хороші бали з усіх загальнообов'язкових курсів. І от саме завдяки новому розкладу я почала постійно перетинатися з одним хлопцем. У спортзалі, у книгарні, у ліфті в корпусі Франца.

Він був високий, широкоплечий. Мав сильні руки. Рукави сорочки тісно облягали округлі, підкачані біцепси. Русяве волосся, легка щетина. Завжди усміхнений, завжди не сам. Хоча ні, іноді я бачила його наодинці, але й тоді він мав такий упевнений у собі вигляд, наче прямує кудись із важливою місією.

Уперше ми заговорили в черзі до їдальні. Я була у вчорашній сірій футболці. Він стояв на кілька людей попереду. Я помітила його й чомусь подумала, що він теж міг мене помітити.

Він приклав студентське посвідчення до турнікета, проте відстав від своєї компанії і почав розмовляти з охоронцем на вході. Коли я підійшла, він замовк і перевів погляд на мене.

— Ти що, стежиш за мною? — усміхнувся він, дивлячись мені в очі.

Я ладна була крізь землю провалитися. Гадаю, він це помітив.

— Вибач, тупий жарт вийшов. Просто я тебе всюди бачу.

Я приклала пластикову картку до турнікета.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Можна скласти тобі компанію?

— Угу.

Власне, я вже домовилася пообідати з друзями з поштамту, але їх ніде не було видно. А цей чувак такий милий. Ось на що я тоді повелась. Цей чувак був дуже милий.

— І куди ми йдемо? — запитав він. — На роздачу?

— Я хочу щось смажене. Якщо ти не проти вистояти ще одну чергу.

— Та запросто. Я якраз хотів бургер із сиром.

— Тоді ходім.

Поки ми стовбичили в черзі, я мовчала, а він намагався підтримувати розмову.

— Раян Лоуренс Купер, — він простягнув руку.

Я засміялася й потиснула її. Ого, яка залізна хватка, подумалося мені. Здавалося, мій новий знайомий бажав, щоб це рукостискання тривало вічно, і я нічогісінько не могла вдіяти. Ось як міцно він стискав мою долоню.

— Лорен Морін Спенсер, — мовила я.

Він відпустив мою руку.

Доти я уявляла його впевненим та елегантним, виваженим та чарівним. Власне, до певної міри Раян таким і був. Але коли ми заговорили, він трохи затинався, помітно нервував, не знаючи, що казати. Той красунчик, якого я вважала недосяжно самовпевненим, виявився абсолютно... звичайною людиною. Він був звичайним симпатичним юнаком з непоганим почуттям гумору. Інші вважали, що Раян Лоуренс Купер розуміє цей світ краще за решту, і його це цілком влаштовувало. Проте насправді Раян Лоуренс Купер був звичайною людиною. Такою самою, як я. І раптом мене накрило усвідомлення, що він подобається мені набагато більше, ніж я думала. Я рознервувалася, долоні спітніли, у животі забурчало.

— Ну ж бо, визнай, — спробувала пожартувати я, — що це ти за мною стежив.

— Гаразд, розкусила, — випалив він і тут же спохопився: — Тобто ні, ні! Я ж не маніяк якийсь. Але ти теж це помітила, правда ж? Ти за мною на кожному кроці.

— Це ти за мною на кожному кроці, — заперечила я, просуваючись на крок уперед у черзі. — А я ходжу там, де мені потрібно.

— Або ж там, де потрібно мені.

— А може, між нами якийсь космічний зв'язок, — пирхнула я. — Або просто в нас розклади схожі. Уперше я зауважила тебе, здається, у внутрішньому дворику. Я тоді вбивала час між «Вступом до психології» і «Статистикою». А ти, мабуть, ішов на якусь лекцію в Південний кампус, так?

— Лорен, ти щойно мимоволі виказала мені одразу дві таємниці, — розплився в усмішці Раян.

— Та ну?

— Ага, — закивав він. — По-перше, я тепер знаю, що ти навчаєшся на психології, та ще й довідався про два предмети з твого розкладу. Для маніяка такі подробиці на вагу золота.

— Пф, кожен пристойний маніяк уже б самотужки вивідав цю інформацію.

— Поганенький маніяк — теж маніяк.

Нарешті ми опинилися на початку черги, проте Раяна явно більше цікавила я, аніж необхідність робити замовлення. Та і я відірвала від нього погляд лише для того, щоб швиденько проказати:

— Мені, будь ласка, сир на грилі, — звернулась я до кухаря.

— А вам? — запитав той у Раяна.

— Бургер із подвійним сиром, — прострочив Раян. Він подався вперед і випадково торкнувся мого плеча.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Той дотик відгукнувся в мені легеньким електричним розрядом.

— А по-друге? — запитала я.

— Що? — не второпав Раян.

— Ти сказав, що я видала дві таємниці.

— А, — він усміхнувся й посунув свою тацю ближче до моєї. — Ти обмовилася, що бачила мене у внутрішньому дворику.

— Угу.

— Але я тебе там не бачив.

— Ага, — мугикнула я, не доганяючи, до чого він веде.

— Суто технічно це ти мене перша помітила.

— Нічим крити, — усміхнулась я.

Кухар подав мені сир, а Раянові — бургер. Ми взяли таці й рушили до автомата з газованкою.

— Отже, — продовжив Раян, — якщо вже ти взяла ініціативу на себе, виходить, я мушу дочекатися, коли ти запросиш мене на побачення.

— Що?! — отетеріла я. Їй-бо, мені ледь не заціпило.

— Послухай, я людина дуже терпляча. Розумію, тобі треба набратися сміливості, підібрати правильні слова, підлаштувати все, наче так і має бути...

— Ага-ага.

Я взяла стаканчик, поставила його у віконце й натиснула кнопку «Лід». Автомат загуркотів, запихтів, затрусився й... зригнув три нещасні кубики льоду. Раян грюкнув ребром кулака по боковій стінці. Апарат виправився й тут же сипонув мені в стаканчик крижаною лавиною.

— Дякую, — кивнула я.

— Та нема за що. А як тобі такий план? — вів далі Раян. — Я почекаю до завтра, до шостої вечора. Зустрінемося у фоє корпусу Гендріка. Підемо поїмо бургерів

і, можливо, морозива. Потеревенимо. І ти принагідно запросиш мене на побачення.

Я всміхнулася.

— Усе по-чесному, ти ж перша мене помітила.

Він був дуже чарівним і знав про це.

— Гаразд. Але в мене є ще одне запитання. Про що ти з ним говорив? — я кивнула на турнікети біля входу.

Насправді я вже здогадувалася, яку відповідь почую, та хотіла, щоб Раян сам зізнався.

— З ким, з охоронцем? — розуміючи, що попався, він зволікав.

— Угу. Просто цікаво, які у вас можуть бути спільні теми.

Раян зазирнув мені в очі:

— Я попросив його вдати, що ми балакаємо. Кажу: «Зробіть вигляд, що ми знайомі, мені треба потягнути час, поки сюди підійде та дівчина в сірій футболці».

Легенький електричний розряд, який я відчула хвилину тому, тепер пронизав мене, наче удар високовольтним струмом. Я засвітилася, мені пощипувало в кінчиках пальців рук і ніг.

— Корпус Гендріка, завтра, шоста вечора, — повторила я, підтверджуючи, що прийду.

Утім, думаю, ми обоє й так прекрасно розуміли, що я прийду. Ба більше, я хотіла, щоб «там-то, завтра» перетворилося на «тут і зараз».

— Дивись не запізнись, — докинув Раян, усміхаючись. І пішов.

Я поставила стаканчик на тацю й почимчикувала через усю їдальню в пошуках вільного столика. Хотілося посидіти на самоті. Я ще не готова була зустрітися з друзями, бо мені з обличчя ніяк не сходила надто широка усмішка.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Ми тиняємося по стоянці біля стадіону «Доджер». Раян знову забув, де ми поставили машину. Я йому торочу, що ми запаркувалися в секції «С», але він мені не вірить.

— Та ні, — удесяте повторює. — Я точно пам'ятаю, що ми звертали праворуч.

Темно хоч в око стрель. Доріжку лише подекуди освітлюють ліхтарі у вигляді велетенських бейсбольних м'ячів. Коли ми паркувалися, я бачила перед собою табличку «С».

— Пам'ять тебе підводить, — сичу різким роздратованим тоном.

Ми вже бозна-скільки тут бродимо, а я ненавиджу натовп і хаос, такі характерні для «Доджер». Добре, що влітку вечори теплі, проте вже десята, уболівальники масово покидають трибуни й розтікаються по домівках, а ми вдвох пробиваємося крізь море біло-синіх футболок. Це триває добрих двадцять хвилин.

— Не підводить, — не озираючись, огризається Раян. — Це в тебе пам'ять дірява.

— Ага, он воно що, — дратуюся, дрібочучи далеко позаду. — По-твоєму, якщо я вранці не могла знайти ключі, то це означає, що я ідіотка?

Він пригальмовує, обертається й дивиться прямо на мене. Користуючись нагодою, я намагаюся його наздогнати. Парковка розташована на схилі, а я ходжу повільно.

— Так, Лорен, я сказав, що ти ідіотка. Саме це.

— Але ж так і було! Ти сказав, що, на відміну від мене, часто користуєшся мізками.

— Просто допоможи мені знайти ту довбану машину, і ми нарешті поїдемо додому.

Я мовчу. Тихо йду за Раяном. З кожним кроком ми дедалі більше віддаляємося від секції «С».

Аж дивно, що йому так кортить додому. Там нічим не краще. Така фігня триває вже кілька місяців.

Раян ходить широкими концентричними колами, то підіймаючись, то спускаючись схилами автостоянки довкола стадіону. Я дрібочу за ним, намагаюся не відставати. Ми обоє мовчимо. Я думаю про те, як сильно мені хочеться накричати на нього. І як сильно мені хотілося кричати на нього вчора. І як мені хотітиметься кричати на нього завтра. Упевнена, у нього те саме на гадці. Однак ми не випускаємо ні пари з уст. Хай що крутиться в кожного з нас у голові, ніхто не порушує цієї напруженої тиші. Останнім часом вечорами й на вихідних між нами висить ця напруга, напруга, розрядити яку здатні лише «на добраніч» і «бувай».

Коли основна маса народу вже роз'їхалася, шукати стає легше. Парковка напівпорожня.

— Онде! — радше сам собі буркає Раян.

Я встигаю простежити за його поглядом. Дійсно, онде вона, наша маленька чорна «хонда».

Посеред секції «С».

Я осміхаюся. Це не усмішка, а вищир.

Раян теж осміхається. Але то не усмішка, а вищир.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>